

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Artonde kapitlet – i vilket Zeke julhandlar, träffar en kompis som är trött på glögg och går på trendkafé

De närmaste dagarna gjorde jag några tafatta försök att skämma bort mig själv och ge mig små presenter. Det var inte så lätt. Det kändes som om det krockade lite med mitt poängsystem för om jag skulle följa mina impulser så skulle jag ligga och dra mig på morgonen och sedan bara ligga i soffan och läsa Rocky hela dagarna. Det skulle inte ge så många poäng. En kväll tog jag socker i teet. En annan gång gick jag och hyrde en film för första gången i mitt liv. Det blev en Woody Allen. *Hollywood Ending*. Den var inte så dum. Jag gillade självvironin när han regisserade en film fast han var blind, floppade i USA men gjorde succé i Europa.

Apropå presenter så närmade sig julen. Eller jul och jul. Det var snart första advent, men affärerna hade redan börjat med sina tomtar och sin förbannade julmusik. Jag fattade inte att de inte ens kunde vänta tills det blev första advent. Skulle vi verkligen köpa fler julklappar bara för att de började tidigare med sin julskyltning? Tyvärr retade jag mig så mycket på hela skiten att när det väl var jul så kunde jag inte njuta av det. För övrigt såg jag inte fram emot julen särskilt mycket. Det var ingen gåta för mig att antalet självmord alltid steg kring jul. Jag skulle i alla fall inte sitta ensam för jag hade en morbror som alltid förbarmade sig över mig. Det var lite klivet det där. Visst var det tradigt att sitta ensam hemma på julafton. Men å andra sidan så blev det så tydligt när jag satt där tillsammans med kusiner och deras fruar och män och barn att jag egentligen inte hörde dit. På något sätt hade det varit skönare att bara strunta i hela skiten och inte låtsas om att det var någon särskild dag. Kalle Anka kunde man ju se på tv varenda dag på året nu för tiden om man hade lust. Men varje år ringde min morbrors fru och bjöd in mig till deras julfirande.

– Jag vill inte höra talas om att du skulle sitta ensam hemma på julafton, Zeke, sa hon varje gång jag protesterade lite milt och antydde att jag skulle vara till besvär.

Det var ju snällt av henne för jag fattade egentligen inte vad de ville ha mig där för. Jag gjorde ingen människa glad. Utom möjligen mina små kusinbarn. Till de vuxna hade jag sällan något att säga. Jag trivdes mycket bättre med ungarna. Jag brukade ligga på golvet och leka med deras julklappar, läsa högt för dem och låta dem klänga och dra och slita i mig tills deras föräldrar bad dem ta det försiktigt med stackars Zeke.

Jag köpte inga julklappar till de andra men till barnen ville jag köpa något. De var bara tre så det blev inte så dyrt. Vanligtvis var jag alltid ute i sista minuten men det här året fick jag ett ryck redan i början av december. Det var lördagen innan första advent och det var klart, soligt väder utan att det för den skull var särskilt kallt. Under veckan hade jag missat många poäng genom att inte vara ute tillräckligt mycket. Nu tänkte jag att om jag gick in till centrum så skulle jag lätt få ihop en timme i friska luften. Om man nu kunde kalla luften i innerstan för frisk. På Värnhemstorget stank det surt efter bussarna och det passerade hundratals bilar varje timme. Det kunde fan inte vara nyttigt. Alla idioter hade så jävla brått överallt.

Jag köpte alltid någon form av bok till mina små kusinbarn. Planen var att gå Föreningsgatan bort till Triangeln. Sedan skulle jag ta gågatan ända ner till Skomakargatan, köpa te och sedan gå hem via Caroli.

Ett problem jag hade var att komma ihåg hur gamla ungarna var. Min morbror hade två barn, en son och en dotter. Dottern hade en påg i ett tidigare äktenskap och han var tio. Det kunde jag räkna ut. Med sin nya man hade hon fått ytterligare en pojke. Men jag blandade ihop hur gammal han var, men troligen hade han fyllt fyra. Hur som helst var han för liten för att kunna läsa själv, men för gammal för de allra lättaste pekböckerna. Sedan fanns det en liten tös också. Min andra kusins dotter. Hon kunde vara max tre år.

Det tog en jävla tid på bokhandeln men till slut hade jag hittat något som jag tyckte kunde passa till var och en. Egentligen var jag lite sugen på att köpa en skiva till den äldste, men visste inte alls vad som skulle vara lämpligt. Själv hade jag fått min första Peps-platta när jag fyllde tio, men det var ju jag. Nu för tiden verkade det vara *Idol-töntar* och *Hits for kids* för hela slanten. Det fanns inte en chans att jag skulle köpa något sådant till honom ens om han bad mig. *Hits for kids*, det var *Blommig falukorv* och *Styrman Karlsson* för mig. Jag gick ändå en trappa upp till skivaffären och bläddrade igenom de nyinkomna begagnade plattorna. Att köpa begagnat var ett bra sätt att få råd med skivor. Ända nackdelen var att man inte kunde planera vad man skulle köpa. Man fick ta vad som fanns och det innebar ett visst mått av impulsköp, något som jag i vanliga fall inte klarade av. För att göra det lite lättare för mig själv brukade jag sätta gränsen vid sextio spänn. Dyrare plattor fick jag inte köpa. Men nu hittade jag *Please please me* för sjuttiofem kronor. Det var en sån skiva som jag hade på band och hade hört hundra gånger, men som jag ändå ville ha. Det var självklart att ha allt med Beatles. Jag kunde inte fatta att någon hade gått och köpt den här plattan och sedan sålt den igen. Hade han plötsligt kommit på att han inte gillade Beatles? Eller hade han stått i affären och tittat på skivan och tänkt: ”Beatles, undrar vad det är för något. Det kanske man skulle ge

en chans” och sedan blivit besviken. Världen var full av dumskallar och ibland kom det en annan dumskalle till gagn. Jag bestämde mig för att köpa plattan i present till mig själv. När jag var på väg nedför trappan igen stötte jag ihop med Dan, en gammal kompis från grundskolan. I själva verket kunde man säga att det var min bästa kompis från den tiden. Det hände att vi stötte ihop så här någon gång vart annat, vart tredje år. Det var alltid roligt att träffa honom. Han var en sån kille som jag kunde snacka med utan att behöva krysta fram något att säga. Det var som om vi bara tog vid där vi slutat förra gången vi träffades. Jag brukade tänka att det var synd att vi inte hade mer kontakt. Jag hade faktiskt kämpat lite grann för att vi skulle fortsätta att umgås. Ringde honom när han fyllde 25 och så där. Då hade han redan köpt hus tillsammans med sin tjej utan att skicka flyttkort till mig. Den gången snackade vi i över en halvtimme och sa såklart att vi borde höras oftare och att jag borde komma och hälsa på och allt det där som man alltid säger. Sedan berättade han att han skulle gifta sig. Fast utan att bjuda mig. Några månader senare såg jag av en slump deras bröllopsannons i tidningen. Det kändes hårt men jag tänkte att jag räcker ut handen en sista gång. Så jag gick och köpte ett kort där jag skrev att jag helst velat gratulera på plats men att det fick bli så här nu. I efterhand och med ett kort. Eftersom jag inte fick någon reaktion på det tänkte jag att nu skiter jag i den jäveln. Jag krusade inga halta bokhållare. Sedan hade jag som sagt stött ihop med honom ett par gånger och låtsats som ingenting. Nu berättade han att de hade fått barn sedan sist. Vilket jag kunde räkna ut eftersom hans fru kom fram med barnvagnen.

– Det var roligt att träffa dig, Zeke.

– Detsamma. Det var ju några år sedan.

– Du måste komma och hälsa på någon gång, sa han.

Då tänkte jag att nu skulle jag inte bara göra som man alltid gör och säga ”visst, det är klart” och sedan aldrig göra slag i saken.

– Jag har faktiskt inget för mig i morgon.

– Nja, det går nog inte. Vi ska hem till svärmor.

– Okej. Nästa helg då? Vi kunde kanske dricka lite glögg.

– Det låter trevligt, sa hans fru då.

– Nej! Alltså, vi har druckit så mycket glögg nu. Jag är trött på glögg.

Jag var nästan på väg att börja flabba. Vad fan stod idioten och svamlade om?

– Du vet, det är så mycket innan jul. Men jag ringer dig någon gång. Står du i telefonkatalogen?

– Jo, det gör jag väl. Man står väl med där tills man säger till att de ska plocka bort en.

– Men då säger vi så. Nu måste vi fortsätta. Men vi hörs. Ha det gott.

Mycket innan jul, min röv. Trött på glögg. Det var nog den dumaste ursäkt någon hade hittat på någonsin. Vad höll han på med? Var han drabbad av någon sjukdom som gjorde att han måste låtsas vara trevlig? Han hade ju redan sågat av grenen en gång. Jag hade fattat vinken när han inte bjöd mig på sitt bröllop. Trodde han att jag gick och sörjde för det? En gång i tiden hade jag gjort det, men vad fan gör man? Var det ansett som en artighet att bjuda hem folk utan att mena det? Jag gick inte och bjöd hem alla jävlar jag träffade eller lovade att jag skulle ringa dem om jag inte tänkte göra det. Vad var poängen med det?

Jag gick aldrig och fikade. Det var inte så jävla muntert att sitta där ensam och stirra och dessutom var jag för snål. Men den här dagen hade jag rantat runt på stan som en idiot hela dagen och hade inte ätit något. Hemma fanns inget ätbart och om jag skulle gå och handla och sedan laga till något skulle jag hinna svimma av hunger innan jag fick mat i magen. Dessutom uppmuntrade Rudolf mig att gå på ställen där jag möjligen kunde träffa folk. Vad det nu skulle vara bra för när de som man räknade som sina bästa kompisar inte ville träffa en utan bara snackade en massa dynga. Restaurang var uteslutet. För dyrt och dessutom gillade jag inte att käka på restaurang. Det var något med att bli uppassad som kändes fel. Sitta som en jävla pascha och bli serverad. Jag som inte kunde be morsan skicka mjölken utan hellre reste mig och tog den själv. Att sjunka så lågt som att gå och beställa en filig hamburger som smakade grillad skurduk av en flottig tonåring som rättade en när man sa kyckling istället för chicken låg sist på listan. Av någon anledning snubblade jag in på ett snobbigt kafé som det fanns flera av runt om i stan. Detta låg vid Hansakompaniet, eller hur fan det nu skulle stivas. NK hette det förr och det stavade man lätt till. En macka och något att dricka. Hemma drack jag bara te och då inte något beskt, fesjonkigt påste som man nästan alltid fick ute. Skulle jag betala tjugofyra spänn för att dricka en kopp varmt vatten så fick det vara filtrerat genom kaffe. Det var jag van vid att inte tycka om. Bland alla italienska varianter jag hittade på tavlan bakom disken fanns något som hette Mollbergs blandning. Jag hade inte en aning om vad det var. Men hade jag chansen att dricka ett kaffe uppkallat efter, som jag antog, korporal Mollberg, som i epistel 41 piskar upp Christian Wingmark ("En gång slåss jag vart år, då är min namnsdag. Gutår!") så skulle jag såklart ta den.

– En baguette med ost och skinka och en Mollbergs blandning, tack.

– Vad är det, frågade nippertippan i förkläde och med för mycket mascara.

– Ja, jag vet inte, men det står där på tavlan.

Hur fan kunde man jobba på ett ställe utan att veta vad det var man sålde? Efter en minuts konfererande kom personalen fram till att Mollbergs blandning innebar en vanlig kopp kaffe. Uppväxt i ett hem där Skånerost var det enda som dög hade jag aldrig hört talas om Mollbergs blandning. Trots att namnet säkert inte hade ett dugg att göra med Bellman envisades jag. Om Mollbergs blandning var en vanlig kopp kaffe så var det det jag skulle ha. Om de visste hur man gjorde en sådan.

Kaffet smakade skit, men var det billigaste man kunde beställa. För en ost- och skinkmacka och en kaffe betalade jag fyrtioåtta kronor. Jag kunde lika gärna ha gått och ätit dagens någonstans. Om de nu serverade dagens på lördagar, vilket de antagligen inte gjorde. Jag satt på uteserveringen som de av någon anledning fortfarande hade kvar trots att det snart var december och frös för där inne spelade de de senaste musikförolämpningarna på diskoteksvolym. Två bord bort satt två bakfulla medlemmar i ett av Sveriges största popband tillsammans med några kompisar. Jag blev förvånad över hur korta de var. Utan bok eller tidning att läsa var det trist att sitta och tugga på det sega franskbrödet. Min blick drogs ideligen bort mot popnissarna. Där satt en ganska snygg tjej också. Det retade mig att jag satt och stirrade på folk som inte skulle ha intresserat mig det minsta om de inte varit kända. Efter några minuter tvingade jag mig att tappa intresset. Jag sköljde ner den sista skalken med den sista slurken kallt kaffe och tog tallrik och kopp med in. Jag fattade inte att det förutsattes att man bara lämnade skiten på bordet. Tjejen bakom disken tittade på mig som om jag var dum.

– Var vill du ha det här?

I stället för att vara tacksam för att jag besparat personalen lite arbete, verkade hon mest besvårad över att behöva ta emot min disk. Den skulle ju ändå bak där. Hur jävla jobbigt kunde det vara att få hjälp? Jag bestämde mig för att aldrig gå på något trendigt kafé igen.